

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **V. T. L.**
narozená X, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-111711-5/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-111711-5/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 8. 2018, č. j. MV-140303-6/OAM-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění

I. Průběh správního řízení

1. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. OAM-3688-51/ZR-2011, zrušilo povolení žalobkyně k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože dospělo k závěru, že žalobkyně účelově uzavřela manželství s J. K., aby si zajistila trvalý pobyt v ČR. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-49450-4/SO-2017.
2. Dne 3. 8. 2017 žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť je družkou občana Evropské Unie, N. H. C..
3. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 3. 2018, č. j. 30 A 111/2017 - 71, byla rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2017 a ministerstva ze dne 28. 2. 2017 zrušena a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Krajský soud v Plzni dospěl k závěru, že výslech svědka K. byl proveden v rozporu se zákonem, neboť o jeho konání nebyla žalobkyně vyrozuměna, a z dalších podkladů ve správním spisu nelze mít stav věci za zjištěný způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Kasační stížnost žalované pak zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2018, č. j. 4 Azs 131/2018 - 38.
4. Dne 23. 1. 2018 ministerstvo usnesením č. j. MV-140303-6/OAM-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Ministerstvo konstatovalo, že žalobkyně na území ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 20. 8. 2007. Žádost byla sice podána v době, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, v současné době je však žádost již bezpředmětná, neboť žalobkyně opět pobývá na území na základě platného povolení k trvalému pobytu.
5. Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-111711-5/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Konstatovala, že se žalobkyně snaží řešit svoji pobytovou situaci do budoucna, protože považuje za nejisté, zda jí bude povolení k trvalému pobytu zachováno. To však není účelem zákona. Na území nemůže žalobkyně pobývat na základě povolení k přechodnému pobytu a trvalému pobytu zároveň. Žalobkyni nelze vydat povolení k přechodnému pobytu, dokud má povolení k trvalému pobytu. Není ani důvod, aby správní orgány řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu přerušily. Žalovaná se ztotožnila s tím, že zrušením pravomocného rozhodnutí, kterým bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu, se žádost o povolení k přechodnému pobytu stala zjevně bezpředmětnou, protože žalobkyně pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu. Prvostupňové rozhodnutí žalovaná neshledala nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého života; § 174a zákona o pobytu cizinců se podle ní neaplikuje.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

6. Žalobkyně v žalobě zdůrazňuje, že žádost o povolení k přechodnému pobytu podala v době, kdy jí bylo povolení k trvalému pobytu pravomocně zrušeno. V té době tedy nedisponovala žádným oprávněním k pobytu. Žalobkyně nechce a nepotřebuje dvě pobytová oprávnění. Má za to, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu mělo být zastaveno, případně správní orgány měly v tomto řízení jakkoli konat, což se neděje. Fakticky se tak žalovaná dovolává vlastní nezákonnosti a je zjevné, že chce povolení k trvalému pobytu žalobkyni zrušit. Žalobkyni by pak dle dosavadní praxe správních orgánů nebyla přiznána fikce oprávnění pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Zájem žalobkyně na vedení řízení o přechodném pobytu je tak značný, neboť jen tak může předejít závažnému následku v podobě nelegálního pobytu. Žádost proto není zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, což žalobkyně opírá také o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68. Pokud měly správní orgány potřebu nějak rozhodnout, měly řízení o přechodném pobytu přerušit. Dále namítá, že došlo k přepjatému formalismu. Konečně zmiňuje, že správní orgány naprosto ignorují, že v ČR pobývá již 14 let a vytvořila si zde silné vazby, od roku 2010 žije ve společné domácnosti se svým manželem. Žalovaná nerespektovala § 174a zákona o pobytu cizinců, ale ani čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány přitom nijak neřeší, proč by mělo být ukončení pobytu žalobkyně nezbytné v demokratické společnosti. Navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě sdělila, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a námitky žalobkyně považuje za nedůvodné.

III. Posouzení věci soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud o věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná vyslovila souhlas s tímto postupem. Žalobkyně v přípisu ze dne 15. 4. 2018 trvala na nařízení jednání. V odpovědi na přípis soudu žalobkyně dne 2. 11. 2020 však sdělila, že s ohledem na epidemiologickou situaci na nařízení jednání již netrvá. Současně uvedla, že dne 11. 10. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Přesto trvá na žalobě, neboť se jedná o zásadní procesní rozhodnutí, které by mohlo dopadnout též na další cizince.
10. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

11. Nejvyšší správní soud k výkladu pojmu „zjevná bezpředmětnost“ zdůrazňuje, že je třeba jej vykládat restriktivně, neboť z tohoto důvodu dochází k zastavení řízení, aniž by bylo o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodnuto (viz zejména rozsudek ze dne 4. 6. 2020, č. j. 8 Azs 273/2019 - 84, bod 16, a dále rozsudky ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68, a ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017 - 29, bod 19).
12. K výkladu pojmu „zjevná bezpředmětnost“ se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68, následovně: *„K zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se již Městský soud v Praze vyjádřil v jiném svém rozhodnutí, a to v rozsudku ze dne 30. 3. 2009, č. j. 10 Ca 15/2009 - 49, v němž rovněž v souvislosti s žádostí o povolení k pobytu (byť přechodnému) rodinného příslušníka občana EU městský soud konstatoval: ‚Soud dále přisvědčuje žalobkyni v tom, že správní orgány aplikovaly ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, aniž pro to byl v daném případě důvod. Výraz ‚žádost se stala zjevně bezpředmětnou‘ znamená, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. ‚Bespředmětnost‘ je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně. V tomto případě (šlo o žadatelku o povolení k přechodnému pobytu, pozn. krajský soud) by se mohlo jednat např. o situaci, kdy by se žalobkyně stala státní občankou České republiky, protože v takovém případě by mohla již na základě tohoto faktu na území ČR pobývat, ať už by správní orgány o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rozhodly jakkoli (...).‘ S touto argumentací se Nejvyšší správní soud ztotožňuje (...). Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s právním názorem vyjádřeným městským soudem v citovaném rozhodnutí sp. zn. 10 Ca 15/2009, že důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam, např. v situaci, kdy žadatel o některé z povolení k pobytu na území ČR posléze získá státní občanství ČR“.*
13. V rozsudku ze dne 19. 3. 2012, č. j. 8 As 103/2011 - 92, Nejvyšší správní soud obdobně konstatoval: *„Důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam (viz např. rozsudek ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68, v němž Nejvyšší správní soud uvedl jako příklad situaci, kdy žadatel o některé z povolení k pobytu na území ČR posléze získá státní občanství ČR). Tak je tomu i v nyní posuzované věci. Ať by žalovaný v dalším řízení rozhodl o žádosti stěžovatele o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění jakkoliv, nedošlo by ke změně v právním postavení stěžovatele, protože rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo a jehož zrušení se domáhal, již neplatí“ (bod 31).*
14. Ve věci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 Azs 461/2019 - 29, žalovaná zastavila pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem jiné/ostatní), neboť žalobkyně v mezidobí obdržela povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem studia). Krajský soud i Nejvyšší správní soud ale shledaly, že žádost se nestala bezpředmětnou. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: *„Není úkolem soudu zabývat se*

otázkou, zda by v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní byla žalobkyně úspěšná, či nikoli. Postačí pouhá potencialita kladného rozhodnutí o žádosti a dopad takového rozhodnutí do právního postavení žalobkyně. Pokud by stěžovatelka věc projednala meritorně a výsledné rozhodnutí by bylo kladné, došlo by ke změně v právním postavení žalobkyně, neboť by dobu, po kterou na území pobývala na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, v řízení o případné žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu správní orgány do nepřetržitého pětiletého pobytu nezapočetly, jak plyne z § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Jak správně podotkl krajský soud, jedná se o důsledek plynoucí přímo z ustanovení zákona o pobytu cizinců, a stěžovatelka jej tedy měla předvídat. Právě s ohledem na § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním posouzením věci krajským soudem, že meritorní posouzení žádosti může mít potenciální dopad do právního postavení stěžovatelky v budoucnu, a proto nebylo namístě řízení pro bezpředmětnost zastavit.“

15. Konečně ve věci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 8 Azs 273/2019 - 84, žalovaný zastavil řízení o žádosti k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny pro zjevnou bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť žadatelce bylo v mezidobí uděleno pobytové oprávnění za účelem podnikání. Nejvyšší správní soud se s tímto postupem neztotožnil, když shledal, že případným vyhověním i druhé žádosti by se právní postavení žalobkyně zlepšilo, a žádost se proto nestala bezpředmětnou: „*Jak správně uvedl městský soud v bodech 14. až 16. svého rozsudku, cizinec může disponovat vícero pobytovými oprávněními vydanými za různými účely. Jeho právní postavení je tím objektivně lepší, již jen z toho důvodu, že pokud by jedno z pobytových oprávnění pozbyl, stále by mu zůstávalo pobytové oprávnění vydané za jiným účelem. S různými účely oprávnění k pobytu také mohou souviset i různá další práva a povinnosti na ně navázaná. (...) Žalovaný tedy nemohl přistoupit k zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti, neboť právní postavení stěžovatelky mohlo být objektivně lepší, pokud by jí zůstal zachován i dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny (body 18–19)“.*
16. Ve světle nezbytnosti restriktivního výkladu „zjevné bezpředmětnosti“ a právě citované judikatury Nejvyššího správního soudu krajský soud dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě se žádost o povolení k přechodnému pobytu nestala bezpředmětnou, přestože Krajský soud v Plzni zrušil v jiném řízení rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu žalobkyně.
17. Je pravdou, že v důsledku právě uvedeného žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí, k němuž soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), disponovala pravomocným povolením k trvalému pobytu. Pokud by tedy bylo za dané situace vyhověno její žádosti o povolení k přechodnému pobytu, žádný bezprostřední přínos by to pro ni zřejmě nemělo, neboť by nadále disponovala „vyšším“ pobytovým oprávněním v podobě povolení k trvalému pobytu.
18. Jak však (přínejmenším implicitně) vyplývá z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 461/2019 - 29 a č. j. 8 Azs 273/2019 - 84, na situaci žadatelů a na význam případného kladného rozhodnutí o jejich žádosti je třeba nahlížet v širším kontextu jejich právního postavení.

19. Ve věci sp. zn. 1 Azs 461/2019 by žalobkyni kladné rozhodnutí o její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní také bezprostředně nic nepřineslo, neboť žalobkyni bylo v mezidobí vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Nejvyšší správní soud přesto neshledal, že by se vyhověním jedné žádosti stala druhá žádost zjevně bezpředmětnou. Svůj závěr zdůvodnil tím, že by případné vyhovění žádosti za účelem jiné/ostatní vedlo k zápočtu doby, po kterou žalobkyně pobývala na území ČR, z čehož by žalobkyně mohla benefitovat v rámci případného řízení o povolení k trvalému pobytu. Nejvyšší správní soud tedy zdůvodnil význam pokračování v řízení pro žalobkyni odkazem na možnou výhodu v budoucnu, a to za situace, kdy žalobkyně takovou žádost o povolení k trvalému pobytu nepodala a uváděla, že neví, jestli se hodlá v ČR trvale usadit. Nejvyšší správní soud konstatoval, že k vyloučení bezpředmětnosti žádosti postačuje, že *„meritorní posouzení žádosti může mít potenciální dopad do právního postavení stěžovatelky v budoucnu“*.
20. V nyní posuzovaném případě je potenciální dopad kladného vyřízení žádosti dle soudu hmatatelnější a bezprostřednější než v odkazovaném případě, neboť rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo sice soudy zrušeno, nicméně stalo se tak z důvodu procesních vad a řízení o zrušení trvalého pobytu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí nadále probíhalo. Tím spíše nebylo možné v nyní posuzované věci dospět k závěru o bezpředmětnosti podané žádosti, v níž se potenciální význam tohoto řízení pro žalobkyni mohl stát v dohledné době velmi reálným.
21. Tento potenciální význam případného kladného posouzení žádosti spočívá v tom, že pokud by žalobkyně přišla o povolení k trvalému pobytu, disponovala by jiným pobytovým oprávněním, které by jí umožnilo nadále pobývat v České republice. Předešla by tak negativnímu následku v podobě nutnosti opustit území České republiky, jak poukazuje v žalobě. Slovy již citovaného rozsudku č. j. 8 Azs 273/2019 - 84 by tak bylo její právní postavení objektivně lepší, protože pokud by pozbyla jedno z pobytových oprávnění (zde povolení k trvalému pobytu), stále by jí zůstávalo pobytové oprávnění vydané za jiným účelem (zde povolení k přechodnému pobytu).
22. Soud tak uzavírá, že věcné rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu neztratilo pro žalobkyni svůj význam, její žádost se proto nestala zjevně bezpředmětnou, a tudíž správní orgány pochybily tím, že řízení o žádosti z tohoto důvodu zastavily.
23. Skutečnost, že po vydání napadeného rozhodnutí nakonec došlo k pravomocnému zastavení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, což žalobkyně soudu sdělila v přípise ze dne 2. 11. 2020, je z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí irelevantní (a nečiní žalobu bezpředmětnou), neboť soud přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Pro úplnost soud zdůrazňuje, že mu v tomto řízení nepřísluší hodnotit, zda by žalobkyně mohla se svojí žádostí věcně uspět v situaci, kdy disponovala povolením k trvalému pobytu. Při přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti není úkolem soudu zabývat se otázkou, zda by žádost mohla být věcně úspěšná, či nikoliv

(viz již citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 461/2019 - 29, bod 13).

25. Pokud jde o námitku žalobkyně, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu mělo být zastaveno či v něm měly správní orgány konat, tato námitka se týká postupu správních orgánů v jiném řízení, a nijak se tedy nedotýká zákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto řízení.
26. Stejně tak námitky žalobkyně ohledně nepřiměřeného zásahu do rodinného či soukromého života nejsou z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Důsledkem zastavení řízení v této věci není povinnost žalobkyně opustit území České republiky či jiný zásah do jejího rodinného či soukromého života, jak vyplývá z výše uvedeného. Správní orgány se tak logicky explicitně nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 Azs 266/2018 - 27, bod 22). Tím méně bylo jejich povinností zkoumat, proč bylo ukončení pobytu žalobkyně nezbytné v demokratické společnosti ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak jim je vytykáno v žalobě. K žádnému ukončení pobytu v tomto řízení nedošlo. Tyto výhrady by případně mohly nalézt své uplatnění v řízení o zrušení jejího trvalého pobytu.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, neboť spočívá na nesprávném výkladu § 66 odst. 1 správního řádu. Protože se stejného pochybení dopustilo též ministerstvo, soud zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. též prvostupňové rozhodnutí. Soud současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Přípis ze dne 2. 11. 2020 soud za úkon právní služby nepovažoval (žalobkyně se v něm vyjadřuje ke konání jednání a opakuje argumenty, které již zazněly v žalobě). Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč. Celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů [§ 57 odst. 2 s. ř. s. a § 137 odst. 3 písm. b) o. s. ř., užitý na základě § 64 s. ř. s.], ve

výši 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. užitého na základě § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu